

A Tízezer falevél gyűjteményéből (8. század)

Ótomo no Szakanoue no Iracume verse a haragról:

*Tisztán ragyogó
Naniva nádasának
halk susogása
lágyan suttogó szavad:
idők végéig
szeretni fogsz, mondtad, és
tisza tükkörként
csiszolt finom lelkemet
neked adtam én.
Attól a naptól fogva
mint hullámokkal
ide-oda imbolygó
hínár, szívemben
nem is gondoltam másra.
Mint erős bárkára
bíztam akkor rád magam,
de tán gigászi
istenek akarata
vagy e világi
emberek műve okán,
ki eddig jöttél,
most már nem is látogatsz,
leveled hozó
hírvivőd sem látom már.
És mert így történt,
ugyan mit tehetnék?
Most koromsötét,
hosszú éjnek idején,
aranyban úszó
reggeltől napszálltáig
kesergek, mégis
hiábavaló, tudom.
Ám ellenszerét
sehogyan sem lelhetem,
és a gyöngye lány
épp rám valló név talán,
most mint kisgyerek
hangosan csak zokogok,
tévelygek folyvást,
és hírvivő szolgálodat
mindig várom még talán.
Ellenvers:
Hogyha kezdettől
nem monddod, hogy örökké,*

*s nem hiszek neked,
tán ilyen nagy szenvedés
lelkemet nem sújtaná.*

(Negyedik kötet: versváltások, 619.)

A Régi és új versek gyűjteményéből (10. század)

Isze úrhölgy (9. század)

Közeli kapcsolatba került Nakahirával, aki azonban később eltávolodott tőle, ezért úgy döntött, leutazik apjához, Jamato kormányzójához. Ekkor ezt a verset küldte Nakahirának:

*Miva-hegy felé
hogy merengek, s várok rád,
ha arra gondolok:
telnek-múlnak az évek,
mégsem jössz már el talán!*

(Szerelem ötödik kötete, 780.)

Hazatérő vadludakról:

*Tavaszi ködben
úszó tájra se néznek;
szálló vadludak.
Tán megszókták, hogy virágok
nem nyílnak hazájukban?*

(Tavaszi első kötete, 31.)

A Későbbi szemelvények gyűjteményéből (1086)

Muraszaki Sikibu (10–11. század)

Goicsidzsó császár öfelsege születésének hetedik estjén, amikor a vendégek összegyűltek, és előkerültek a rizsboros poharak, ezt a verset írta:

*Nemes fény ragyog.
Mint telihold, körbejár
teli poharunk.
Hold dicső ragyogásban
több ezer évig kering.*

(Gratulációk, 433.)

Akazome asszony (10–11. század)

A korábbi udzsi főminiszter szútraolvasó találkozója után tartott dalversenyen írta a kakukkról:

*Egész éjen át
nem aludtam, vártam rád,
ó, kakukkmadár!
Most hát megint dal nélkül
tovaszállsz, és meg nem állsz?*

(Nyár kötet, 194.)

Szagami (11. század)

Eisó negyedik évében¹, a császári palota dalversenyén költötte:

*Minden pillanatban
lelkem az egekben jár.
Szerelmes szívem
tán a Fudzsi-hegy csúcsán
gomolygó fehér felhő?*

(Szerelem negyedik kötete, 825.)

A Szarasina naplóból (Szugavara Takaszue lánya, 11. század)

*Hiába kopogtatsz,
mintha vendég érkezne,
alkonyi madár.
Hegyek mély magányában
ki látogatna engem?*

(27.)

*Míg a fővárosban
várják, mikor csendül fel
kakukk éneke,
itt ma bizony naphosszat
dalol fáradhatatlan.*

(32.)

*Őszi alkonyon
társáért epekedő
szarvas bőgése
mindig messzi hegyekből
zengett keservesen.*

(35.)

¹ 1049

*Völgyben a patak
csobogása mint eső
ütött fülembre.
Kitekintek, s fényesen
ragyog a hajnali hold.*

(71.)

*Mostanra talán
úgy gondolod, nem vagyok
ezen a világon,
pedig, jaj, dehogynem!
Sírva élem napjaim.*

(85.)

Az Új régi és új versek gyűjteményéből (1205)

Fudzsiwara no Sunzei lánya (12–13. század)

Felhőhöz hasonlítja a szerelmet, amikor ötven vers között ő is tisztelgett a császárnak.

*Titokban égek,
életem lángja kihuny,
füst marad csupán.
Nyomtalanul eltűnő
felhő: mily szomorú sorsom!*

(Szerelem második kötete, 1081.)

Fittler Áron fordításai

WEÖRES SÁNDOR ÉS KÁROLYI AMY